

★ røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 3 1975 KR. 2,-

1.MAI:
FOR UNGDOMMENS
INTERESSER - MOT
KLASSESAMARBEID
OG REAKSJON !

250 mann

A. Hvem våger trosse den som slår ned
 A E D/A
 på alt som truer superprofitten
 E A E D/A
 med sin betalte morderarme?
 A E A
 Hvem våger trosse ITT?

D. Det gjør 250 mann
 A D A E
 som slåss mot utbytting og rov
 E A
 og de har vist at det går an
 A D E A
 å stå i mot og holde stand.

C. Kjempekrefter får
 Fiss moll Ciss moll E
 den som før var svak
 H E
 når han veit det står
 H7 E
 en samla klasse bak.

A. Hvem våger trosse lovene som
 skal gjøre slave av hver arbeider,
 med nakken bøyd så lydig og from?
 Hvem våger trosse voldgiftsdom?

B. Det gjør 250 mann
 som fører kamp for streikerett,
 og de har vist at det går an
 å stå i lag og holde stand.

C. Denne streiken slår
 fast med harde slag:
 urett som består
 skal ta slutt en dag.

A. Så kamerater i by og land
 kom la oss sammen våge å trosse
 Lær av 250 mann
 for de har vist at det går an.

Tekst: Kjersti Ericsson
 Mel: Hans Rotmo

Telefonsentralmontører i studio under innspillinga.

norges STREIKE

Nå er Norges første streike-single ute på markedet! Den 17. februar ble siste hånd på verket lagt på ei plate der telefonsentralmontørene, Vømmøl og Folk Flest fra Trondheim sto for framføringa. Over 30 telefonsentralmontører sto for koret, mens Vømmøl og Folk flest spilte på hver sin låt. Røde Garde var tilstede i studio, og såvidt vi kan bedømme, må dette bli ei riktig fin plate.

vi hadde diskutert ideen med å gi ut plate, ble det til at vi tok kontakt med Vømmøl, — de hadde gjort en god jobb for de streikende fra før av ved å spille på streikemøter og arrangementer. Vømmøl hadde et par melodier liggende uten tekst, men det tok ikke lang tid før »250 mann» blei ferdig, skrevet av Kjersti Ericsson. Folk Flest som skal gi ut ei egen plate på MAI, hadde også en melodi som passet bra, »Aspeladden».

— *Andres Johansson, daglig leder av plateselskapet MAI, dette er noe nytt her i landet. Hvordan kom denne plata i stand?*

— Ideen stammer egentlig fra telefonsentralmontørene sjøl. Under streiken lufta de for oss om det ikke var mulig å lage ei streikeplate. På grunn av julerushet på platefabrikkene var det dessverre umulig å komme i gang så tidlig som vi ønsket, men nå er i alle fall plata ute. Etter at

— *Et viktig skritt videre for MAI?*

— Ja, vi synes det er viktig at vi nå kan stå direkte til tjeneste i arbeidsfolks kamp. Alle inntekter av denne plata går til telefonsentralmontørenes kampfond. Dette samarbeidet med STK-arbeiderne har også ført til at vi nå sender ut et tilbud til klubber og foreninger om å kjøpe plater utgitt av MAI til nettoppris, hvis de oppretter en

første SINGLE

ansvarlig for dette i klubben. Dette er et tilbud vi håper klubbene vil benytte seg av, og vi oppfordrer folk til å presse på hvis de ikke hører noe om dette fra den plassen der de jobber.

Andres Johansson, daglig leder av plateselskapet MAI

ASPELADDEN

am E am em
Vi vil fortel dokk om ei mektig prinsesse

am E am
som snakka så sleipt og var så rappkjefta.

am E am em
Hu skremt og hu kommandert, og folket blei pressa

am E am
for ho brydd sæ aldri om ka andre sa.

D C D C
Men folk tenkt det kanskje kunne hjelpe å klage

D C D
og prat så prinsessa mista munn og mål.

am E am em
Te det trengs ei tunge ta det sleipeste slag

am E am
så dem sendt Espen Askeladd te kongens gård.

refreng:

E
Alle stolte på

D
Askeladden, og

A A
Espen han tenkt: Her kan æ kom høgt på strå!

E
Koffor ikke sei

F
Ja te samarbeid?

am E am
Folk trur at æ og prinsessa slåss.

A E A
Men vi ligg sammen her og kose oss.

2:

D'e slutt på den tida da prinsessan bestemte.

I dag styre pengefolk med snipp og floss.

Dem held sine tala og dem skåle og kremte, bestemme sæ for ka som ska skje med oss.

Men enno går nå'n omkring og trur det går an å målbind en sjæf og gjør'n snill med prat.

Dem trur på forhandling og vilg vil prat frem forandring, og breiest i kjeften e Tor Aspeladd.

R:

Mange stolte på

Aspeladden, og

Aspen han tenkt: Her kan æ kom høgt på strå!

Koffor ikke sei

Ja te samarbeid?

Folk trur at æ og finansen slåss,

Men vi jobbe sammen om å verra boss!

(Men folk lar sæ fa'n ikke lur så lett!

Askeladd, slaskeladd, Aspensleik

Du går te helvete og folk går te streik!)

FOLK FLEST

SAUDA! STREIK!

Filmen om Sauda-streiken 1970 går nå på norske kinoer. RØDE GARDE har sett filmen. Vi synes det er en film som alle burde se, som på tross av viktige mangler gir en brukbar framstilling av streiken og de streikende.

Filmen handler om de ovnshusarbeiderne på EFP (Electric Furnace Products) i Sauda, som gikk til streik for å sikre en bonus og garantert nærmeste arbeid. Streiken ble stempla som ulovlig av forbundet, og streiken ble ulovlig og var altså en ulovlig streik.

Filmen skildrer på en dyktig måte forholdet til forbundet og streiken ved forbundet som var tilstede i Sauda under store deler av streiken og sto for en aktiv sabotasjeplan. Vi får se gjennom en rekke streikemøter hvordan de streikende sto mot sin egen forbundsledelse og kjempet en kamp på to fronter, mot bedriftsledelsen, og mot det som egentlig burde vært deres egen kampledelse.

Men filmen har viktige svakheter. Vi synes den er dårlig på å framstille den andre fienden: Kapitalistene, de utenlandske imperalistene som eier og driver EFP i Sauda. Uten å se den sida er det umulig å skjønne skikkelig hvorfor arbeiderne gikk til streik og hvilken fiende de hadde å kjempe mot. Svakt ved filmen er også at den skildrer de streikende ganske isolert, isolert delvis fra resten av bygda, men også fra det fantastiske støttearbeidet som ble drevet over hele landet for streiken, og som var avgjørende for at den endte med seier.

Streiken var leda av marxist-leninister etter marxist-leninistiske prinsipper og den endte med seier. Kjell Pettersen som leda streiken spiller seg sjøl i filmen, og det er stort innslag av lokale krefter og folk som sjøl var med på streiken. Dette gjør filmen troverdig og gjør den på et vis dokumentarisk. Filmen er bygd på romanen av Tor Obrestad »Sauda; Streik!» og vi vil anbefale folk å lese boka i tillegg, den gir et mye bedre og grundigere innblikk i det politiske arbeidet som lå bak streiken.

Alt i alt synes vi at resultatet er hederlig og at det har blitt et severdig produkt som folk kan lære en god del av.

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr.20,- pr.år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

lik i lasten

Landsstyret i Unge Høyre har gått til det skritt å ekskludere et framtreddende medlem i Oslo: Per Danielsen. Hvorfor gjorde de dette, og hvilken betydning har det? For å svare på det, må vi se litt på hvilken politikk Per Danielsen står for: Han støtter kuppet i Chile, støtter Libertas aktivt, står for en åpent reaksjonær krigspolitikk i Vietnam, er en aktiv anti-kommunist, kort sagt: Grenser tett opp til fascismen.

Såvidt vi kjenner til er det lenge siden UH har brukt eksklusjon for å rydde opp i egne rekker, men nå har det skjedd i en del tilfeller. bl.a. i Stavanger og Per Danielsen. UH gjør et forsøk på å trekke en skillelinje mellom seg sjøl og ytterste høyre, fascismen og Libertas. Ikke minst på grunn av det arbeidet Aksjonskomiteene på skolene og Rød Ungdom har

gjort, begynner det å spøke for Unge Høyres liberale »folkepartiprofil». Gjennom å kvitte seg med noen lik i lasten, håper de »liberale» lederne at ro og orden er gjenopprettet.

Men er Unge Høyre rensa for fascisme ved at de kaster ut et par enkeltmedlemmer?

Per Danielsen har vært sentral i oppbygginga av UH på skolene i Oslo. Han stilte til valg til formannsplassen i Oslo UH og fikk støtte fra 200 medlemmer og fra Wenche Lowzow (Libertas). Mindre enn en mnd. før han ble ekskludert var han UHs offisielle representant på konfrontasjonsmøter ved flere anledninger i Oslo.

Unge Høyre har ikke tatt noe oppgjør med fascismen, tvert i mot. Den politisk linja Per Danielsen står for har stor støtte

i UH bl.a. i Oslo og på vestlandet. Men viktigst: Unge Høyre fostrer fascistene sjøl, i sine egne rekker, ved sin egen politikk.

Det er liten hjelp i å ekskludere noen enkeltpersoner når det står nye Per Danielsener i kø i Unge Høyre, flaska opp på antikommunisme og fora med imperialismen. Det finnes ingen klar skillelinje mellom Unge Høyre og fascismen, derfor er ledelsens forsøk på å holde på den liberale maska fåfengt. Tvert i mot er Unge Høyre fascistenes viktigste arbeidsfelt, der har de sympati for sine ideer og der kan de rekrutere i stort monn. Kanskje får vi et nytt eksempel på dette på 1. mai i Oslo der fascistene skal lage et »lovlig» arrangement, som de mobiliserer først og framst UH-folk til, og som skal munne ut i provokasjoner.

FOR EN RØD 1. MAI

Mange stiller seg spørsmålet om hvorfor det er viktig å gå i 1. maitog. La oss se hva 1. mai har betydd siden det for alvor begynte å bli markert en opposisjon mot regjeringas politikk mot slutten av 60-åra. 1. mai har vært den dagen da all denne opposisjonen har samla seg under en fane og markert sin styrke og sine krav. Fra den tida da tradisjonen med 1. mai ble gjenreist, har togene vokst i antall og styrke og vist med full kraft motstanden mot AP-regjeringas politikk og vårt svar: Sosialismen. I disse toga har krav fra forskjellige grupper blitt forent til et knyttneveslag. Derfor har 1. mai stor betydning.

AP sine arrangementer overskygges nå totalt av opposisjonen. Men de prøver seg allikevel, etter følgende logikk: Kan du ikke hindre at folk går i tog på 1. mai og demonstrerer for rettferdige krav, så lag et tog sjøl som på overflata kan se fint ut, men

som ikke er fem sure sild verd i forhold til klassekampen.

I år har vi et godt eksempel fra Oslo. Der AP har gått fram på denne måten: Først ser de hva slags «år» FN har proklamert og så tar de hovedparolen for dette: »Likestilling – utvikling – fred». Så bruker de 1. maitog – ikke til å mobilisere folk til kamp – men til å mobilisere folk til valg. Parole: »Styrket sosialistisk flertall i Oslo». Dette er hovedparolene for AP-toget i Oslo. Den kunne like gjerne vært »Lenge leve AP-regjeringa», for innholdet er jo det samme, men det er klart at det er vanskeligere å gå folk i et slikt tog.

Det finnes også en annen måte å lage 1. maitog på. I Oslo står Faglig 1. maifront for dette. Den tar utgangspunkt i de viktigste klassekampkravene som har vært reist i Norge den siste tida. Eksempler på dette er kam-

pen for 50-milsgrensa, streikebevegelsen, kvinnekampen, de faglige kampene, og kampen som de utdanningssøkende har stått oppe i og knyttet dette til den langsiktige kampen for et sosialistisk Norge. Hovedlinja er klassekamp, anti-imperialisme og for sosialismen, med andre ord et tog som gjør 1. mai til en kampdag.

Disse to linjene vil stå mot hverandre på de aller fleste stedene i landet. Alternativene er egentlig klassekamp-tog eller regjeringstog, et tog som reiser kampen for våre krav, eller et tog som støtter opp om regjeringas politikk. Da er det viktig å ikke

vakle, og ikke la seg lure av at AP-toget kan slippe gjennom enkelte brukbare paroler så lenge hovedlinja er gal.

Noen går på denne pinnen, bl.a. SV-representantene i Oslo samorg, som støtter helhjerta opp om APs linje for 1. mai. Men uansett hva SV sentralt bestemmer seg for tror vi at vi i år som i fjor skal det bli vanskelig å mobilisere mye folk til AP-togene og regjeringstogene. Klassekamp-markeringene over hele landet vil bli et nytt bevis på at de progressive og folkelige kreftene er på frammarsj, og at AP-pampeme har mindre og mindre tillit blant norske arbeidsfolk.

bli med på sommerleir

Arbeidet med å forberede sommerleirene er i gang på flere steder i landet. Slik det ser ut hittil vil det bli leire på Håøya ved Oslo, Tromøya ved Arendal, i Rogaland, Herdla ved Bergen, i Sogn og Fjordane, i Trøndelag, ved Nesna i Nordland, ved Tromsø og i Øst-Finnmark. I alt vil det bli 9-10 leire i Rød Ungdoms regi.

Det er viktig at de som har bestemt seg for at de skal på leir allerede, melder seg på nå, slik at vi sammen kan jobbe med å få flest mulig andre til å legge opp sommerplanene sine slik at de kan ta ei uke på

leir.

HVA SKAL DISKUTERES?

Det vil bli to hovedtemaer på årets Rød Ungdomleire. Det første har vi kalt »de borgerlige arbeiderpartiene».

I denne diskusjonen vi vi gå grundig inn på Arbeiderpartiet og SV, analysere deres politikk og diskutere hva den fører til i vår egen interessekamp og i kampen for et sosialistisk Norge.

Det andre emnet er kampen mot de reaksjonære, sett i lys av at kapitalistene i Norge har satt i gang en offensiv for å vinne særlig ungdommen for

reaksjonære ideer. Hvordan skal denne offensiven møtes? Dette vil vi diskutere videre på leiren.

Ellers vil årets kommune- og fylkestingsvalg bli et viktig emne og vil bli tatt opp på seminarer.

Rød Ungdoms sommerleire har vokst seg fram som en tradisjon for progressiv og kommunistisk ungdom. Der kombinerer vi ferie med politiske diskusjoner.

Vil du melde det på leir, kan du ta kontakt med medlemmer av Rød Ungdom på stedet, eller skrive til Rød Ungdom, boks 610, sentrum

Oslo.

Tidspunktet for leirene er ennå ikke helt klart, men vil komme snart i Klassekampen og i neste Røde Garde. Det er imidlertid klart at det vil bli leire både de to siste ukene før skolen begynner, og i fellesferien.

Prisen vil bli kr. 225,- for opphold med middag for leirene i Sør-Norge. I de tre fylkene i Nord-Norge vil prisen for folk med lange reiser være kr. 175,-.

Send penger til postgiro 20 06 15. Påmeldingsgebyr: kr. 40,-.

I borgerpressa har man til stadighet kunnet lese om Vebjørn Tandberg, den snille «kapitalist-onkelen» som ga bort hele konsernet sitt til arbeiderne sine i yr giverglede. Bedriftsledelsen blir hausa opp som «verdens mest demokratiske». Her bestemmer direktøren og arbeiderne alt sammen, ingen er fagorganiserte, og arbeidsfreden råder. For borgerskapet har Tandberg alltid vært et paradeeksempel i kampen mot fagbevegelsen og klassesolidaritet.

Men hvordan er så virkeligheten for en tandbergarbeider når man skraper av dette tjukke skallet av store ord? Vi har snakka med en tidligere Tandbergarbeider om dette, som arbeidet 3 måneder på samlebandet i den nyoppførte fabrikk på Skullerud i utkanten av Oslo. I likhet med mange andre ungdommer som har vært innom Tandberg, holdt han ikke ut så lenge i den dauriste jobben, og han er i dag lærling i grafisk.

„TANDBERG-DEM -en kjempebløff

Hvordan blei så ditt første møte med «arbeidernes paradis»?

Jo, i begynnelsen kunne det virke flott. Det kan med en gang virke imponerende når sjefen går rundt i fabrikk i de samme klærne som oss

andre, håndhilser på alle de ansatte hver morgen, og prøver ellers å være «en av gutta». Billige kantinepriser, koselige bilder på veggene i hvilestuene osv. er også tiltak som bedriftsledelsen prøver å kjøpe arbeidernes tillit med.

Likevel blir man ganske fort klar over at medaljen så avgjort har ei bakside.

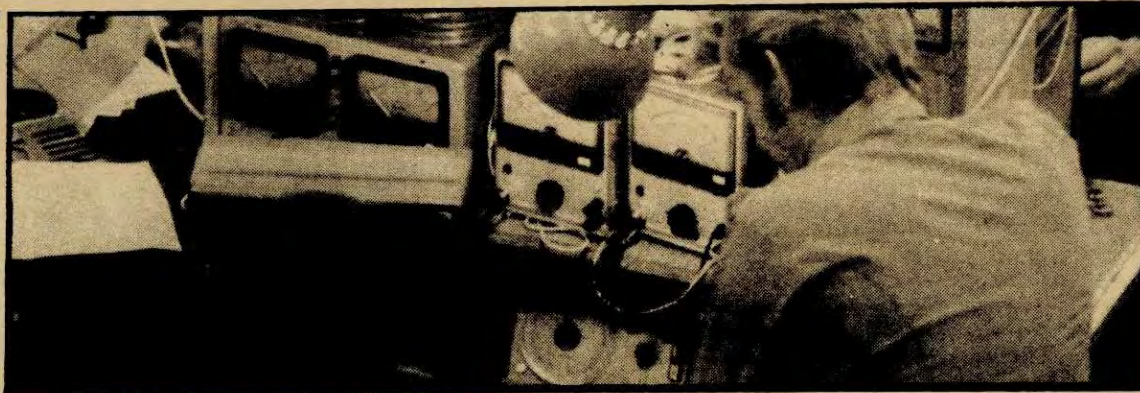
Tenker du da på selve det arbeidet du utførte, eller på hvordan det såkalte «bedrifts-demokratiet» fungerte i praksis?

På begge deler. Når det gjelder selve jobben, så er den fryktelig masete, det er veldig vanskelig å tilpasse seg forholda. På Tandberg må de ha ansatt noen av landets mest effektive rasjonaliserings-eksperter, men det snedige er at de stresser ikke rundt med hvite frakker og stoppeklokker og tar tidsstudier i øst og vest, men holder seg mer diskret i bakgrunnen. Likevel er tempoet umenneskelig hardt. Jeg fikk som kvote å montere 55 apparater pr. dag, det vil se 7 minutter på hvert apparat. Da er hver bevegelse nøye målt ut, slik at en eneste unødvendig liten bevegelse gjør at du ikke greier kvoten. Vi har 2 x 5 minutters pause pluss 21 minutters spisepause. Tilslutt er 10 % av arbeidstida avsatt til såkalt «PB», personlig forbruk, dette er altså den tida ekspertene nøye har utregna at du trenger til å gå på do osv. Jeg behøver vel nesten ikke si engang at det er svært få som klarer å oppfylle produksjonskvoten.

Hvordan er lønnsforholda?

Jeg starta med 2800 i måneden. Hvert år er det regulering av lønna, da får alle et visst fast tillegg, samtidig som det gis et såkalt «personlig tillegg». Hvor stort dette skal være blir avgjort av produksjonslederen. Han fyller ut et skjema om dine kvalifikasjoner når det for eksempel gjelder «arbeidsvilje», «an-

— Pass deg for trynetillegget ditt!

OKRATET

svarsvilje», «oppførsel» og «gemytt», sammen med arbeids-evne, tempo osv. Opponerer du mot konsernet risikerer du å miste hele dette «trynetillegget». På denne måten kjøper altså Tandberg opp arbeiderne, samtidig som han splitter folk opp ved å gi forskjellig lønn for det samme arbeidet.

Hva med mulighetene til å avansere til bedre jobber?

Her gjelder omtrent det samme, særlig det med lojalitet til bedriften, de spiller bevisst på den tanken om at en flink arbeider kan strebe seg helt opp til direktørsjiktet hvis han er «flink». Med jenter er det forresten noe helt spesielt, de kommer ikke høyere enn samlebandsarbeid i det hele tatt. Dette på grunnlag av Vebjørn Tandbergs kvinnefiendtlige ideologi, som blant annet går ut på at husmødre eigner seg spesielt bra til å betjene maskiner, fordi husarbeidet og vaskemaskinen har lært dem å reagere raskt i uventa situasjoner.

Kvinnediskrimineringa her er forferdelig. Hvis ei jente skal begynne her, risikerer hun å måtte besvare helt ville spørsmål om hva slags prevensjonsmidler hun bruker, om hun har menstruasjonsplager og slike ting. Dette blir mata inn på datamaskiner, antagelig for å plukke ut de «flinkeste og sterkeste eksempla-

rer av arten», og så vrake resten.

Men går det ikke an å ta opp disse sakene noe sted?

Ja, da kommer vi inn på det at det ikke er noen fagforening å gå til. Vi er helt avhengige av «tillitsmannsapparatet». Tillitsmennene på grunnplanet kan være bra folk, men de har usannsynlig liten innflytelse, omtrent som et elevråd på et gymnas. På toppen er det såkalte «personalerådet», som er nært knytta til bedriftsledelsen på alle plan. Det eneste som står på papiret om arbeidernes rettigheter er en paragraf med omtrent følgende ordlyd: «De ansatte ved Tandberg skal til enhver tid være innrømmet demokratiske rettigheter.» Hvor tomme disse frasene egentlig er, kan følgende hverdagshistorie fortelle: For å vise hvor umåtelig interessert bedriftsledelsen var i arbeidernes ve og vel, oppfordret de oss til å danne ei teatergruppe. Vi synes dette var en god ide, og endel ganske progressive folk kom sammen for å lage et stykke. Ei dame lagde et brukbart klassekampstykke, og vi startet øvinga. Da bedriftsledelsen hørte dette var noe radikalt noe, fikk de stoppet hele greia. Det var den teatergruppa.

Er det mange som reagerer på disse forholda?

Det er dessverre, og særlig

blant de eldre, en del som tror at dette klassesamarbeidssystemet er bra. Blant nye folk er det mye mer motstand, folk klager over tempoet og støyen. Den fabrikk jeg jobbet i på Skullerud var helt ny, vi jobbet i en 300 kvadratmeter stor, steril hall, hvor samlebanda gikk på kryss og tvers i flere etasjer oppover. Hvileromma er ikke lydisolert, slik at det blir ikke særlig fred å få i pausene. Motstanden mot disse uholdbare tilstandene får utslag i

stor «gjennomtrekk», folk blir her bare kort tid, og går lei og slutter.

Hva blir de viktigste kampoppgavene på Tandberg etter din mening?

For det første å avsløre at det middelalderske systemet på Tandberg er et forsøk på å føre arbeiderne bak lyset, på å bestikke dem med knapper og glansbilder. For det andre må vi reise kravet om fagorganisering, om retten til å få gå til kamp for egne krav.

Tandbergs Radiofabrikk A/S, Kjelsås

Avdelingen på Skullerud

Avdelingen på Notodden

Avdelingen på Kjetler

Avdelingen i Sandvika

Tandbergkonsernet, som er en kjempemessig produsent av radioer, fjernsyn, båndopptakere og liknende elektrisk materiell, har 5 bedrifter: på Kjelsås, Skullerud, Sandvika og Notodden. Tilsammen arbeider det over 3 000 personer i disse fabrikkene. Tandberg er regnet som et «blomstrende» foretakende, med stadig økende aksjeutbytte, og med stadig nye investeringer.

Over 70 % av produksjonen går til eksport, og det er oppretta salgs- og servicekontorer i en rekke land i verden, som Sverige, USA, Danmark, Nederland, Finland, Vest-Tyskland og Østerrike.

Avgående formann Karleif Halvorsen ønsker den nyvalgte Ole Sortevik lykke til i arbeidet.

sterkt og enhetlig

YLI har avholdt sitt 6. landsmøte. Det ble et landsmøte som kunne markere en større, sterkere og mer enhetlig organisasjon enn noensinne. Yli har i dag 35-40 000 medlemmer på yrkesskoler, blant lærlinger og etterhvert på husflidskoler og landbruksskoler. 120 yrkesskoler er innmeldt i YLI.

Spesielt fire saker er viktige å markere i forbindelse med landsmøtediskusjonene. For det første:

FORHOLDET TIL ARBEIDERKLASSEN

»YLI's 6. landsmøte vil slå fast nødvendigheten av å stå sammen med den organiserte del av arbeidsfolk i Norge. YLI's medlemmer er i dag eller blir i morgen en del av arbeiderbevegelsen.

Ut ifra dette, og utfra alle de fellessakene YLI og fagbevegelsen jobber med, er det nødvendig at det smis en kampanje mellom YLI og fagbevegelsen lokalt og sentralt.»

Dette vedtaket slår altså fast YLI's tilknytning til arbeiderklassen, og munnet også ut i kravet om at LO må anerkjenne YLI som lærlingenes organisasjon.

JENTEPOLITIKKEN I YLI

Sentralstyret i YLI har i året som har gått gjort en kjempejobb med å utvikle jentepolitikken i YLI, og kunne på dette landsmøtet legge fram forslag til arbeidsprogram for YLI og jentekampen som ble vedtatt under stor enighet og entusiasme. Det ble slått fast

at jentenes viktigste krav var rett til utdanning og arbeid. I tillegg ble kravet om sjølbestemt abort vedtatt som egen resolusjon.

ENHET ARBEIDERE-BØNDER

På landsmøtet møtte representanter for ca. 30 landbruksskoler for å diskutere sin egen organisasjon, og de skulle gå inn i YLI eller evt. danne egen organisasjon. En nærmest enstemmig forsamling ønsket landbruksskoleelevene velkommen i YLI hvis de sjøl ønska det, og landbruksskoleelevene valgte et senter som skulle videreføre diskusjonene med sikte på en avgjørelse i saka innen YLI's neste landsmøte. En god del folk, både landbruksskoleelever og yrkesskoleelever kom til landsmøtet usikre på om arbeidere og bønder kunne stå sammen, og om det ikke egentlig var sterke interessenmotsetninger. For de aller fleste gjaldt konklusjonen at det er mer som forener enn som skiller, og at det er på tide å ta et oppgjør med sosialdemokratenes splittelsesmakeri mellom arbeidere og bønder. Det er av stor strategisk betydning for klassekampen i Norge om

Tran van An holder apell på YLI's landsmøte.

NGS: ikke reint UH-flertall

YLI

det lar seg gjøre å forene disse gruppene i en felles interesseorganisasjon.

ENHETLIG ORGANISASJON

Enheten i organisasjonen er sterkere enn noensinne. På tross av uenighet på enkelt-saker, vedtok landsmøtet enstemmig og uten avholdende stemmer en resolusjon som fordømte initiativet fra Bryne yrkesskole som prøvde å splitte og ødelegge YLI.

OPPORTUNISTENES ROLLE

Det er verd å merke seg at det eneste Sosialistisk Ungdoms (tidl. SVU) folk på møtet markerte seg på, var å gå inn for felles grunnopplæring, mot et samla landsmøte. Dette synspunktet som først og fremst stammer fra KU, er i praksis å gå inn for Schønbergkomiteens innstilling og ble skarpt avvist av et samla landsmøte.

Vi tror YLI med dette har tatt et langt skritt framover til å bli en større, sterkere og mer bevisst organisasjon som enhetlig kan stå i spissen for interessekampen for yrkes-skoleelever og lærlinger i tida framover.

»styrkeforholdene på dette landsmøtet er det grunn til å ta alvorlig. Unge Høyre var sterkere representert enn på mange år. EEC-saka har ikke vært nok til å isolere de konservative. Dette er et forhold vi må ta alvorlig. Hovedoppgaven landsmøtet stiller oss overfor, er å bekjempe de reaksjonæres innflytelse på skolene». Hvem som sa dette? Jo, slik talte skolesekretæren i KU etter NGS-landsmøtet i fjor i KU-avisa »Avantgarden». Ragnar Audunsson var skolesekretær i SVU fram til februar, og var også fraksjonsleder for SU på NGS-landsmøtet. Men hva opplever vi i år? Jo, at SU kjører ut mot aksjonskomiteene mot Unge Høyre og går i mot den linja de sto på i fjor. La oss se hva de skrev i Friheten etter landsmøtet i år:

»Organisasjonskampanjer av den typen Rød Ungdom har satt i gang, vil bare gjøre det lettere for de konservative å organisere kreftene sine, hevdet SVU i et ekstrasnummer av Stormklokka foran landsmøtet. Den politiske sammen-setninga av landsmøtedelegatene viste at dette synet var riktig.»

SVU har altså endra totalt standpunkt siden forrige landsmøte og går til og med i mot å reise kampen mot de reaksjonære. Og ikke bare det, i det nye SUs programmer heter det at Unge Høyre er i ferd med å bli isolert blant ungdommen.

Vi vil hevde at aksjonskomiteene har gjort en god jobb og at det var helt riktig å kjempe mot Unge Høyre foran landsmøtet. Aksjonskomiteene fikk sin målsetting oppfylt: UH fikk ikke reint fler-

tall på landsmøtet noe som hadde positiv betydning. Det førte til for det første at UH ikke kunne diktere landsmøtet med sin mening, men at de måtte inngå allianser og gi seg på en del av politikken. Dette førte igjen til at landsmøtet gjorde en del bra vedtak som det nye sentralutvalget er bundet av. For det andre førte det til at søkelyset var satt på UHs kuppforsøk og at lysten fra UHs side på å overta fullstendig minket betraktelig. UHs fraksjonsledelse prøvde å foreslå at UH skulle prøve å ta 7 plasser i det nye sentralutvalget, men da ble det kaos i UH-fraksjonen, det turte de bare ikke. Dette er et resultat av aksjonskomiteens arbeid.

Men tilbake til SU. Deres argumenter mot aksjonskomiteene holder ikke. For det første: Det er tull å tro at

de reaksjonære går tilbake av seg sjøl, åpen kamp kan drive dem tilbake, ikke noe annet. For det andre: Det er tull å si at å ta kampen mot de reaksjonære fører til at det blir »lettere for de konservative å organisere kreftene sine» som SU sier. Det gjør det tvert i mot vanskeligere for dem, fordi de blir avslørt som det de er. Men viktigere: Dette er ikke den vanlige grunnen til at SU ikke vil kjempe mot UH, er at SV er for »fredelig sameksistens» med reaksjonen.

I Ungdommens radioavis sa Lars Marius Valstad, tidl. formann i NGS og SUer at han var »godt fornøyd» med sammensetninga av det nye sentralutvalget (4 fra UH) og den som leste Aftenposten mandagen etter LM kunne se et bilde av Valstad sammen med UH-formannen i NGS, Osmundsen i skjønn forening, tommelen opp for NGS. Egentlig synes SU at UH-folka er snille og elevvennlige » »tross alt». SU hjalp til å bygge opp dette synet både på landsmøtet og tida før.

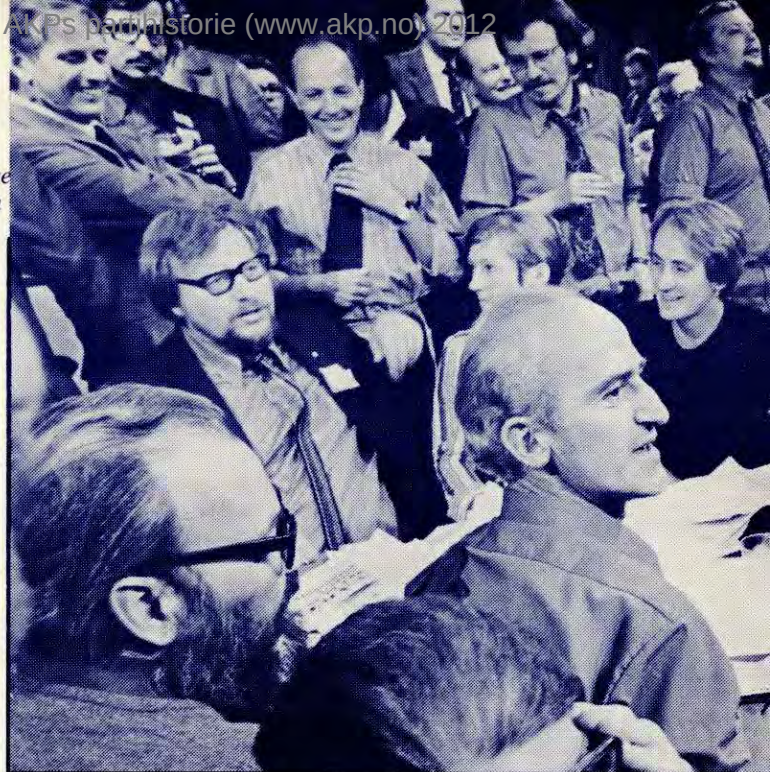
Vi vil slå fast: UH har bitt seg fast i NGS. Skal vi drive dem tilbake og hindre dem i å overta og ødelegge interesseorganisasjonen vår, må vi fortsette på den linja som aksjonskomiteene pekte ut: Ta opp kampen mot de reaksjonære!

Valstad (SFU) ønsker den nye UH-formannen i NGS tillykke.

Mange hadde tiltro til SV rundt valget. Men SV på tinget har bare reint unntaksvis markert seg i forhold til AP. De har fungert som et regjeringsparti uten ministre.

Sigurd Allern: Vi stiller et revolusjonært alternativ!

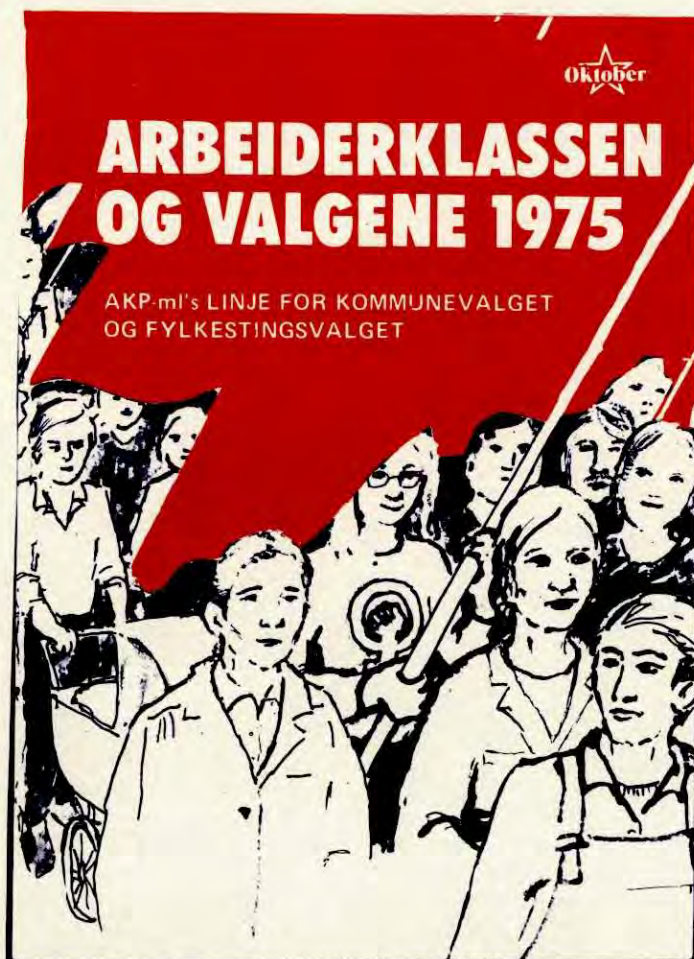

— Hva er bakgrunnen for at AKP(m-l) går inn for å stille til valg?

— Vi ser på de parlamentariske institusjonene som Storting, fylkesting og kommunestyre som en del av den herskende klassens statsapparat. Sjøl om de består av folkevalgte representanter må de fungere innafor kapitalismens rammer. Dette bevises ikke minst av at de lokale kommunestyrenes oppgave stort sett er å løse saker som skole og veitbygging og andre oppgaver pålagt dem av staten, samt «legge forholda tilrette» for industrien og

sterkere, har SV-partiene måttet tilføye at de er for streiker og utenomparlamentarisk arbeid. Men vi ser jo på deres virksomhet at der de legger tyngdepunktet er i valg. I praksis ser det ut til at de knapt kan gjennomføre en kampanje eller dele ut en løpeseddel utenom i valg. For dem er klassekamp lik valgkamp, det ser vi ikke minst av 1. mai-oppropet i Oslo der de nå i Oslo Samorg. har gått sammen med DNA under hovedparolen «Styrket sosialistisk flertall i Oslo». Dette er en rein classesamarbeidslinje.

Så kan man jo spørre, når vi som mener at vi ikke har

Dette heftet kan bestilles fra forlaget Oktober.

kapitalistene lokalt.

Så lenge kapitalismen består, vil alle slike organer måtte danse etter borger-skapets pipe.

Dette synet skiller oss fra SV-partiene. Opportunistene og revisjonistene ser på disse organene som demokratiske maktsentra som de søker å vinne flertall i, og som de tror kan brukes til å demokratisere staten. Fordi vi kommunister har vokst oss

noen illusjoner om hva slags organer dette er stiller til valg, hva er da bakgrunnen for at vi vil delta? Lenin slo fast at spørsmålet om å delta i valg må avgjøres utifra en konkret, taktisk, vurdering. I Norge er ennå tiltroen til parlamentarismen som system rotfesta. Hvis vi sa allment «Ned med parlamentarismen» ville vi overlate denne arenaen til borgerlige og opportunistiske partier. Såfremt kommun-

istene har styrke nok organisatorisk og politisk er det da riktig å delta.

— **AKP(m-l) vil også ved dette valget gå i allianse med andre og stille som Rød Valgallianse. Hvilken politikk vil RV stille på i valget?**

— Vi mener det er grunnlag for en allianse på en plattform som peker ut en annen hovedlinje enn SV-partiene. For eksempel vil vi slå fast at bare den sosialistiske revolusjon kan knuse den borgerlige statsmakt, og at sosialismen kan bare bety proletariatets demokratiske diktatur. RV må bygges på en konsekvent anti-imperialisme som går imot begge de to supermaktene USA og Sovjet. Dette i motsetning til de borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV. DNA har helt siden krigen ligget under for USA, men åpner nå også for Sovjet. SV har gått vekk fra å fordømme invasjonen i Tsjekkoslovakia og ungdomsorganisasjonen SU har allerede vedtatt på sitt landsmøte at Sovjet ikke er imperialistisk. De fører ut Sovjets utenrikspolitiske initiativer som f.eks. å støtte «avspenningspolitikken», og «nedrustningsforhandlinger» mellom USA og Sovjet som i virkeligheten bare dekker over at de forbereder seg til en ny verdenskrig.

RV vil også bli et alternativ for arbeidsfolk og ungdom som i den daglige politiske kampen har sett at stat og monopolkapital er to sider av samme sak, og at LO/DNA-ledelsen må bekjempes for at vi skal oppnå resultater.

På basis av denne hovedlinja vil vi ta opp klassekampssaker som har betydning, eksempler er kampen for øyeblikkelig utvidelse av fiskerigrensa, kampen mot dyrtida og bolignød, støtten til streikekampen, det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet og

gal kamp. I tilfelle krig, krise, fascisme vil partiet bli forsøkt likvidert, som f.eks. i Hellas og Chile. Derfor kan en god del av våre medlemmer ikke offentliggjøres som partimedlemmer, og det innebærer at vi bare stiller der vi har mye mer styrke enn det egentlig kreves for å stille nok navn. I praksis vil dette si at vi prioriterer en del utvalgte industristeder og store byer, pluss noen fylker.

SV har ikke en gang tenkt over dette, og synes det er bare latterlig når vi snakker om å arbeide både legalt og illegalt. De tenker ikke engang på noe annet enn å fungere i rolige tider, de bygger på at borgerskapet ikke er herskende klasse, men et snillt parti som gir fra seg det de har hvis vi forteller dem at vi har fått flest stemmer.

— **Hva skal revolusjonære gjøre der RV ikke stiller liste?**

— Der er det riktig å ikke stemme på andre rikspartiers lister. De fleste vil umiddelbart skjøne dette når det gjelder AP, men hvorfor er det ikke rett å stemme SV? Etter vår oppfatning må en ta utgangspunkt i hva som er

er SV-partiene taushetsplikten. Da Vestfossen ble nedlagt for noen år siden var det en marxist-leninist valgt inn på SF-lista som fortalte arbeiderne hva som sto på. I Sandnessjøen ville etableringa av SIVA-anlegget bety nedlegging av et skipsverft. Etter mye ståk og strev fikk arbeidsfolk der greie på hva som skulle skje, og da fikk SV-ere i kommunestyret det travelt med å forklare at «de hadde i alle fall ikke røpet noe». Ta også boligpolitikken i Oslo der SF-eren Roar Wiik har ført en «reformpolitikk» over hodene på folk som har passet AP som hånd i hanske.

— **Men hva med steder der det finnes mer progressive SV-ere på valglistene?**

— Ei liste består ikke bare av enkeltpersoner, men er et uttrykk for SV-partienes landsomfattende styrke, og vil bli tatt til inntekt for deres hovedpolitikk. Også sånne personer vil komme i ei gruppe og under en ledelse. Det finnes ingen garantier for at deres radikalisme i ord før valget blir handling. Hvis slike folk virkelig står til venstre og vil bryte med SV-politikken, må de foreslå et annet alternativ til valget, evt. utenom både SV og RV. De som stiller på SVs lister må bli bedømt ut fra hovedpolitikken de tjener, og ikke etter hvor «radikale» de er i ord før valget.

— **Hvordan kan ungdom være med å jobbe for Rød Valgallianse?**

— Det vil bli dannet aktivistgrupper og folk kan kontakte oss lokalt eller melde seg inn i RV. Dette arbeidet vil starte i mars. Før sommeren vil det bli spredd en presentasjonsavis, og på lærestedene en elev- og studentavis. På alle plan vil det bli laga lokale programmer og aktivistgruppene vil diskutere og legge opp dette. Vi vil legge vekt på å komme ut til folk med politiske diskusjoner og studier, og vi håper at valgkampen skal bli en skole i politikk som folk kan gå styrka ut av. Jeg vil oppfordre alle, også de som ikke sjøl har stemmerett til å delta i dette valgarbeidet. For de som går på skole, er det en god ide å allerede nå planlegge å arbeide for prøveavstemninger, arrangere møter mellom de politiske partiene osv. Vi stiller opp hvorsomhelst og nærsomhelst for å hjelpe til.

tegning:Klassekampen

kampen mot undertrykkinga av kvinnene og ungdommen.

— **Hvor vil RV stille lister?**

— I forhold til i stortingsvalget kreves det langt større ressurser for å stille i kommune- og fylkestingsvalg, f.eks. kreves det 70–90 navn til fylkestingslista, mens det stort sett greier seg med 10–15 i stortingsvalget.

Mange steder der partiet har nok folk til å stille, går vi ikke inn for lister allikevel. Vi har som prinsipp at vi skal kunne kombinere legal og ille-

hovedsaka med SV-partiene, nemlig at de er borgerlige arbeiderpartier med en hovedlinje som aldri vil føre til sosialismen, men bare til nederlag. De bygger på myten om at Sovjet er en venn, og 99 % av politikken deres bygger på intimt samarbeid med AP. Det var jo nærmest en sensasjon da et flertall av stortingsgruppa for en gangs skyld markerte seg mot AP i Alcan-saka. I kommunepolitikken finnes det også en rad eksempler, bl.a. aksept-

**de falske
arbeider-
lederne**

ARBEIDER

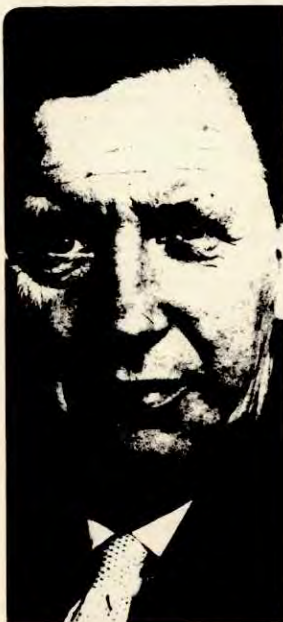
»DET ER KLART AT EN MED DENNE KOLOSSALE EKSTRAPROFITEN (frå den imperialistiske utbyttinga, min merkned) KAN BESTIKKE ARBEIDERFØRERNE OG DET HØYERE LAG AV ARBEIDERARISTOKRATIET. DETTE LAGET BLIR DA OGSÅ BESTUKKET AV KAPITALISTENE I DE 'LEDENDE' LAND – BESTUKKET PÅ TUSEN FORSKJELLIGE MÅTER, DIREKTE OG INDIREKTE, ÅPENT OG SKJULT ... I BORGERKRIGEN MELLOM PROLETARIATET OG BORGERSKAPET STILLER DE SEG UUNNGÅELIG – I IKKE LITE ANTALL – PÅ BORGERSKAPETS SIDE, PÅ 'VERSAILLERNES' SIDE MOT 'KOMMUNARDENE'.

Lenin i forordet til imperialismen

Med dette vil vi prøve å starte en ny artikkelserie i Røde Garde der vi vil ta for oss det vi kaller arbeideraristokratiet, toppen i arbeiderbevegelsen som er kjøpt og betalt av monopolkapitalen og har skifta side i klassekampen.

Mange lurer på hvordan det kan ha seg at ledelsen i LO som skulle være arbeiderklassens egen ledelse, kan føre en så råtten politikk, gå mot streiker, sabotere lønnsoppgjør og være så politisk reaksjonære at en knapt kan se forskjell på dem og kapitalistene. Vi vil hevde at dette kommer av at det ikke er noen forskjell, LO-ledelsen er sjøl kapitalister og tilhører den klassen vi må slåss mot. Vi tror ikke at det av »vond vilje» at de fører en slik politikk, men fordi det tjener deres egne interesser.

Denne gangen vil vi kort ta for oss formannen i LO, Tor Aspengren. Ikke fordi hans person egentlig er så interessant, men fordi han er ett eksempel på hvordan kapitalen kjøper opp arbeideraristokrater.

TOR ASPENGREN

**Alle i vårt land
er best tjent med
EF-medlemskap**

Utgitt av
"JA til EF" Aksjonen

I analysa si av klassene i det kinesiske samfunnet skreiv Mao Tsetung:

»Hvem er våre fiender og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de revolusjonære ikke har evnet å forene seg med sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender.»

Dette gjeld og for revolusjonen i Noreg. Det er avgjerande å vite kor til dømes toppen i DNA/LO står, kva klasse dei høyrer til.

Ei sak som gjer det særskilt viktig å gjere dette er at SV ser på desse folka ikkje som fiendar, men som ein slags vener som har gått seg bort i tåka og berre treng nokon til å vise dei rett veg att.

Å sjå på DNA/LO-toppene som vener er som me skal

syne ikkje anne enn regelrett klasseforræderi.

Tor Aspengren er i dag eit symbol på den politikken DNA/LO toppen fører. Nettopp derfor er det rett å bruke han som eit døme på kva klasse desse folka høyrer til. Men det er ikkje nokon lett sak å grave fram opplysningar om den stillinga han har, og derfor vil det vere ting som manglar i denne framstillinga.

Arbeidarpartiet har hatt regjeringsmakta i Noreg i årevis. Partiet har vorte ansvarleg for staten sitt vere eller ikkje vere. Stat og næringsliv har vorte vevd tettare og tettare saman. Staten eig i dag aksjar i næringslivet for omlag 5–6 milliardar kroner. Me har ei heil rad med statsselskap, t.d. Jernverket og Kongsberg våpenfabrikk er heilt eigd av staten. Andre stader har staten aksjefleirtalet, nokre døme er Norsk Hydro, a/s Sydvaranger og Årdal & Sundal verk.

ARISTOKRATIET

Vel fornøyde med tariffoppgjøret, tar de hverandre i hendene, Aspengren, Munthe (riksmeglingsmann) og Selvig (NAF)

Overalt der staten har
interessar finn me sosial-

demokratar i dei ymse styra. Sosialdemokratane er direkte ansvarlege for at profitten er trygg og at det er fred på arbeidsplassane.

Aspengren er ein av dei som går igjen i ei heil rekkje av bedrifter.

I styret i Norsk Hydro sit han. Av dei tinga som ein kan nemne om Hydro er at dei er ei drivkraft i norsk oljeindustri og driv regelrett rasering av distrikta for å tryggje oljeprofittane. Mongstad er eit godt døme på dette. Elles driv Hydro med imperialistisk utbytting i Qatar som er ein liten oljestat i den persiske gulf.

Av andre plassar han er med i styret i Norsk Jernverk, styret i Horten Verft,

han er med i styret i forsikringsselskapet Samvirke som har ein forvaltningskapital på 400 mill., og me finn han i styret i Landsbanken som har forvaltningskapital på 360 mill.

Men ennå er det meir. Saman med ein ikkje heilt ukjent fyr som heiter Melander og er banksjef i Den Norske Creditbank sit Aspengren i styret til den Norske Industribank. Aspengren er her forretningsfører medan Melander berre er styremedlem.

Og som en kuriositet kan ein nemne at Aspengren og er med i Likestillingsrådet!

Når ein dessutan veit at Aspengren har ei inntekt på

ein stad mellom hundre og hundre og femti tusen er det ikkje så rart at det er vanskelig å skilje den politikken han fører frå politikken til Høgre, dei er begge delar av den herskande klassa og har objektiv interesse av det kapitalistiske samfunnet.

Aspengren gjorde det han kunne for å få Noreg inn i EEC. Heile LO apparatet vart mobilisert for å tene kapitalens ønske om å kome med i fellesmarknaden.

Han er ein støttespelar i NATO-politikken.

Og ikkje minst har han det siste året synt kva side han står på. Alle dei streikane som har vore, har Aspengren aktivt motarbeida. Medan streikane pågjekk prøvde Aspengren gong på gong å dolke dei streikande i ryggen.

Alt dette taler sitt tydelige språk, Aspengren står på feil side i klassekampen, han er ein fiende.

Aspengren på ekskursjon på en arbeidsplass. »BESØKENDE» står det på hjelmen. Det er nok en stund siden han jobba sjøl.

SV og streikestøtte

Redaksjonen i Røde Garde har mottatt følgende brev:

»I henvisning til Røde Garde nr. 1 1975, var det på de to første sidene tatt et intervju med en sekretær i heismontørenes fagforening, Terje Skog, angående streiken, hvor det bl.a. ble spurt om hvilken rolle SV spilte. Der (skrev dere) sa han at det gikk minst 5 uker før de fikk noensomhelst støtte fra SV. Terje Skog la videre ut for å bevise det at det gikk minst 6 uker før »Orientering» skrev noe som helst om streiken. Det er helt på det rene at Terje Skog er fullstendig for AKP, slik stykket i Røde Garde var satt opp. Men Terje Skog og dere tror altså at det bare finnes en avis i SV. Vi har jo Friheten også, som helt fra avstemningen har fulgt heismontørenes streik. I Friheten 19 – 24 aug. står det på første side som overskrift: 'Uravstemningen viste klart: NEI fra elek-

trikerne og NEI fra heismontørenene. Uttalelsen fra Terje Skog om SV viser seg dermed å være løgn. Angående det stykket deres ble det ikke skrevet noe som helst om Friheten. Var det kanskje ikke noen av dere som visste at Friheten eksisterte eller hva? Det må bli slutt på denne løgnpropagandaen mot SV.

Hilsen Heidi Lorentzen, Vardø.»

For det første: Hovedpoenget til Terje Skog er at SV-ledelsen gjorde en ytterst slett innsats i streikestøttearbeidet, og delvis saboterte streiken. Det nevnes flere eksempler på dette i intervjuet, eksemplet med Orientering er ett. At Friheten gjengir avstemningsresultatet endrer lite på SVs svake innsats og det faktum at SVs

faglige utvalg måtte dras ut av kottet sitt av de streikende sjøl for å støtte streiken med ord. Altså: Dette er ikke løgn, men sant. For det andre: Vi vet at Friheten eksisterer, og det beviste vi bl.a. i forrige nr. av RG der vi trykte et sitat av NKPs faglige leder sekretær Kolbjørn Harbu som kjørte ut mot streikestøttekomiteene. Det kan forøvrig nevnes at de streikende sjøl regner disse komiteene som avgjørende for at streiken ga seier.

For det tredje: Vi mener det må bli slutt på at SV kaller det løgnpropaganda når vi skriver det de fleste veit: Nemlig at SVs ledelse gjorde en slett innsats i streikebevegelsen i høst. Dette er ikke minst mange SVere klar over sjøl. SVere som reagerer på dette bør heller ta et oppgjør med sin egen ledelse enn å røre om »løgnpropaganda» fra vår side.

red.

De reaksjonæres 1.Mai-planer

I desember ble noe som kaller seg »Folkefronten mot kommunismen» danna. Den består av Vennskapssambandet Norge-Chile som tok initiativ til »folkefronten», Aksjonspartiet og Nordisk Fremskrittsparti. Formål: Offisielt: å lage et lovlig arrangement på 1. mai som »motvekt» mot kommunismen. Reelt: Bruke dette arrangementet til å mobilisere bredt, UH-folk osv. og bruke dette som utgangspunkt for provokasjoner og bråk på 1. mai, retta mot progressive.

Hvem er de som deltar? Først Vennskapssambandet Norge-Chile, er som navnet sier, en forening som jobber for å fremme vennskapet med Chile-juntaen. Altså folk som støtter fascistkuppet. Aksjonspartiet springer ut av noe som kaltes »Aksjon for ny politikk». Partiet fikk hederlig omtale i nazistavisa »Folk og Land» før stortingsvalget sist. Nordisk Fremskrittsparti er en dekkorganisasjon for nazister

som hovedsakelig kjører på front mot kommunismen. Dvs. at de tilsammen har en allianse som strekker seg fra NUF til et godt stykke inn i UHs medlemsmasse.

Foreløpig veit vi at disse planlegger et arrangement i Oslo på 1. mai, med sikte på å lage bråk, men som de har tenkt å legge opp som et »lovlig arrangement» i utgangspunktet for å få med flere folk, for så å bryte ut.

I tillegg til dette er det kommet fram under etterforskningen av den påsatte brannen i januar i Bærum, at det før jul ble holdt et møte med formål å lage bråk på 1. mai. Dette tok ikke sikte på noe »lovlig» opplegg, tvert i mot så diskuterte det mulighetene for å lage bomber, og det var også folk tilstede på møtet som visste hvordan slikt skulle lages, og som hadde utdannelse i det.

dementi

I intervjuet med de tre jentene på Kløver konfeksjon i Bergen i forrige nr. av RG, har vi gitt en gal opplysning. Det er ikke riktig som det står at kvinnefronten på plassen har blitt nekta å holde åpent møte. Feilen er vår, og det skulle hermed være klart at denne opplysningen er feilaktig og trekkes tilbake.

TEGNINGEN PÅ NESTE SIDE HAR VI FÅTT FRA EI JENTE I TRONDHEIM.

Det nye arbeidsutvalget i SU: Fra v. Ingrid Ofstad (SFU), Monica Scanche (KU) og leder, Asbjørn Eidhammer (AIKU) og Bjørn Haug (uavh.)

I helga 8-9/2 avholdt SVU sin samlingskongress og skifta samtidig navn til Sosialistisk Ungdom, SU. Det er grunn til å spørre om ikke denne forkortelsen er ment å ha en dobbelt betydning etter å ha gått gjennom de politiske resultatene, de peker nemlig bare i en retning: Sovjetunionen og KU.

Etter samlingskongressen kan en slå fast: Politisk og organisatorisk er SU-samlinga en gigantisk seier for KU og den linja de står for. Dette synes ikke minst i ledelsen, i spørsmålet om Sovjet, om VDU og overgangen til sosialismen. Dette skal vi gå nærmere inn på i denne artikkelen.

Det er nå definitivt at folk som hadde skepsis til Sovjet og sosialimperialismen og til den revisjonistiske politikken i det hele tatt, ikke kan ha noe håp om at utviklinga i SU vil snu, snarere tvert i mot.

Det var klart lenge før samlingskongressen at KU og Sovjet-revisjonismen styrka seg i SVU. Dette kom til syne i avisa deres, Stormklokka, i politiske standpunkter de tok etterhvert, og også på at KU sto sterkt som organisasjon i ledelsen av SVU, langt sterkere enn deres medlems-tall skulle tilsa. AIKU har imidlertid aldri vært noen organisasjon og blåøyd SFU nedla sin virksomhet i praksis lenge før samlinga. SFU er nå oppløst ved landsmøtevedtak og KU står aleine igjen på arenaen.

De politiske vedtakene fra samlingskongressen bekrefter dette til fulle, og vi skal ta for oss i alle fall tre sentrale vedtak: For det første deres syn på Sovjet og Øst-Europa.

SOVJET OG ØST-EUROPA

I vedtakene betegnes Øst-Europa under ett som »de land som har blitt med kapitalismen og som nå har gått over til en sosialistisk samfunnsformasjon». Dette betyr at SU har vedtatt at Sovjet er sosialistisk. I vedtaket snakkes det om at det er uenighet om Sovjet i organisasjonen og at det må diskuteres. En slags diskusjon vil det vel bli lagt opp til, men

de medlemmene som ikke anerkjenner Sovjet som noe sosialistisk land, behøver ikke å nære noe håp om at de kommer noen vei med sine synspunkter, det er allerede slått fast at Sovjet er sosialistisk i form av vedtak.

»TRAGISKE FEILGREP»?

Samtidig er SU-ledelsen ute av stand til å analysere f.eks. invasjonen i Tsjekkoslovakia, de kaller det et »tragisk feilgrep» for å slippe å gå nærmere inn på det. En analyse av slike ting, indre forhold i Sovjet, utenrikspolitikken osv. ville nemlig føre bare til en konklusjon: At Sovjet ikke er sosialistisk men tvertimot imperialistisk. *Før denne diskusjonen har gått i SU i det hele tatt har de slått fast at det er umulig å komme fram til denne konklusjonen. Diskuter den som vil!*

VDU

For det andre: Spørsmålet om Verdens demokratiske ungdom, VDU/KU har i alle år vært medlem av denne organisasjonen som er totalt Sovjetdominert i organisasjon og politikk, den er revisjonismens og sosialimperialismens forlengede arm. På sitt

SU-samlingsseier

landsmøte vedtok SU å søke om assosiert medlemskap for å få informasjon slik at en kunne ta en avgjørelse om medlemskap på neste landsmøte. For det første er vel dette første gang noen har meldt seg inn i en organisasjon for seinere å ta standpunkt på et »fritt grunnlag». For det andre skulle det knapt være nødvendig å melde seg inn for å få informasjon når KU har vært medlem i alle år og burde vite sann.noenlunde hva VDU står for.

Dette vedtaket er det første alvorlige skrittet for å knytte SU organisatorisk til Moskva-revisjonismen.

Et tredje eksempel fra deres politikk som viser KUs politiske styrke i SU, er spørsmålet om revolusjonen.

REVOLUSJON?

Tidligere har SFU kalt seg revolusjonære, spørsmålet om væpna revolusjon har i alle fall vært uavklara, en del har ment at det er nødvendig å forberede seg på at det kan bli nødvendig å forsvare seg med våpen osv. Nå er den siste rest av revolusjon forlatt, vi vil nok få høre om det i form av ord, men la oss se hva de mener.

NKP og KU har lenge preket noe de kaller »anti-monopolistisk strategi» som i korthet går ut på å lage en

slags folkefront som skal vinne stortingsvalget og innføre sosialismen »ved å begrense monopolenes makt». Ikke et ord om revolusjon eller arbeidermakt, bare rein-skjær borgerlig parlamentarisme.

Så sitter vi der da, på SUS pressekonferanse og lurer på hva SU mener om revolusjon. Lederen sjøl, (forøvrig KUer) svarer etter at spørsmålet har blitt stilt tre ganger for at hun skal komme til saka. »Hva mener dere om overgangen til sosialismen, stikkord væpna revolusjon eller anti-monopolistisk strategi?» Svaret: »*Ved bruk av vold vil arbeiderklassen bli slaktoffer. Vi vil begrense monopolenes makt og endre styrkeforholdet til arbeiderklassens fordel.*» Som om å høre Bratteli i en valgtale, med andre ord. Ikke bare er dette fjernt fra marxismen og leninismen, det er en fullstendig fornektelse av historiske erfaringer som Chile, Vietnam, Kambodsja osv.

REGJERINGSSAMARBEID?

Ennå en sak der KU har fått gjennom sin linje: Holdninga til AP. På pressekonferansen presterer de å si at de synes det er viktig å samarbeide med AUF som angivelig skal tilhøre venstresida i AP. Vi har sagt det før, men sier det igjen, AUF eks-

SU følger Sovjets utenrikspolitiske linje.

nga- for KU

sterer knapt, og i den grad det finnes, består det ikke av arbeiderungdom, men stort sett av akademikere og byråkrater som håper på en løpebane i AP eller LO. Dessuten representerer de ikke noen venstrefløy, men snarere et «venstre»alibi. På pressekonferansen klarte ikke engang lederne å ta klart standpunkt mot regjeringssamarbeid med AP ut over at det ikke ville bli aktuelt i nær framtid.

MYTER

Til slutt skal vi ta for oss noen myter som finnes om SU og et par myter de prøver å spre sjøl:

»**SU er marxistisk**«. Dette er faktisk programfeste, men tilbakelives delvis av det som allerede er nevnt. Dessuten SU tar avstand fra sentrale deler av marxismen som proletarietets diktatur, revolusjonen, synet på Stortinget, ja faktisk alle sentrale deler av marxismen. Det de presenterer er tynn suppe på et Moskva-opkok av »marxismen«:

»**SU er revolusjonære**«. Tvert i mot, de er redde for revolusjonen. De vil helst slippe hele greia og flykter inn i ønsketenkning om at alt skal løses gjennom Stortingsvedtak.

»**SU er en stor organisasjon**«. Feil igjen. SU har maksimalt 1000 medlemmer, er dårlig utbygd og svak. Det er ikke

nok å si at en var opptatt med intern diskusjon i høst for å bortforklare SVUs ynkelige innsats i f.eks. streikestøttearbeidet.

»**SU er en arbeiderorganisasjon**«. Tvert i mot f.eks. består SUs sentralstyre av ca 2/3 studenter, noen ansatte og et par enslige proletarer. »Ja, men medlemmene? Nei, dessverre, SU kan ikke kalles noen arbeiderorganisasjon, de er meget svakt organisert på arbeidsplassene.

»**SU er anti-imperialister**«. Feil igjen. SU er mot en imperialistmakt: USA, og for en annen: Sovjet.

For å konkludere til slutt: De som tror at det blir noe nytt og bedre når en blander det Sovjet-revisjonistiske KU sammen med det sosialdemokratiske lille AIKU og det opportunistiske SFU, de tar grundig feil. Og som alltid når de blander ulike tendenser, så vil noen styrke seg og gå seirende ut. I dette tilfellet er det ingen tvil: Sovjet-Ungdommen er dannet!

PS: Det er umulig å foreta en virkelig grundig analyse i en kort artikkel som denne. Rød Ungdom kommer til å gi ut en hvitbok om SU til ca. 5 kr. Bestill fra Rød Ungdom!

tragiske feilgrep?

SV/SU nekter konsekvent å ta opp en analyse av Sovjet, i stedet prøver de å bortforklare enkeltepisoder ved å kalle dem »tragiske feilgrep«, for slik å komme unna ansvaret for den politikken revisjonistene i Sovjet driver.

Vi vil her ta for oss noen eksempler på en slik politikk, og spørre om dette er »feilgrep«, eller viser sosialisme i ord og imperialism i handling.

Sovjetledernes ønske om å ha de østeuropeiske landene under seg som lydriker, ble satt på en prøve da Tsjekkoslovakia i 1968 gjorde et forsøk på å løse seg fra Sovjets jerngrep. Da sovjetlederne så sine økonomiske og politiske interesser truet, gikk de straks til angrep, og de lot sovjetiske militærstyrker invadere landet.

I Norge ble NKP/KU med Reidar T. Larsen i spissen, presset til å ta avstand fra kuppet. De kalte det et »tragisk feilgrep« de ikke støttet. Men like fullt og helt vet vi at forbindelsen mellom revisjonistpartiene i Norge og Sovjet ikke ble mindre varmt av den grunn.

Fredelig overgang til sosialismen?

Hva har så den nye ideologien som herskerklassen i Kreml sprer hatt å si for verdens folk?

Da Allende kom til makta i Chile, var sovjetlederne tidlig ute med å støtte og propagandere for denne »fredelige overgangen til sosialismen«.

I tida mens sosialdemokratene og det liberale borgerskap hadde parlamentarisk flertall i Chile, mente også våre hjemlige SV-ere endelig å ha funnet beviset for at en revolusjon ikke var nødvendig for å vinne sosialismen.

Hva betydde det så for Chiles folk, at revisjonister i og utenfor Chile, sto i framste rekke når det gjaldt å propagandere denne vei? Det betydde at tusener av mennesker ble slaktet ned og sperret inne i fengsler.

— Et »feilgrep«, eller forræderi mot marxismen-leninismen og mot folket i Chile?

Støtte til Lon Nol Regjeringa

Men Sovjet støtter frigjøringsbevegelsene i Indo-Kina — sier mange SV-ere.

La oss se litt på denne støtten:

I ei tid da frigjøringsbevegelsen i Kambodsja hersket mer enn 90 % av territoriet, og hadde opprettet en revolusjonær regjering i landet, som virkelig var en alternativ regjering, opprettholdt Sovjet diplomatiske forbindelser med den reaksjonære Lon Nol regjeringa — sammen med USA.

Et »tragisk feilgrep«?

Sosialimperialismen i India

India er et annet eksempel på sosialimperialismens herjinger.

Den indiske sterkt reaksjonære herskerklassen prøver å »løse« sine økonomiske problemer, ved å ta opp lån fra supermaktene, først USA og nå Sovjet. Og lån får de. Sovjetlederne skryter av bare 2,5 % rente, men samtidig gjør de seg klare til å ta det tapte igjen mangedobbelte. India er nemlig nødt til å bruke lånene de tar opp til sovjetiske varer.

Et eksempel: Sovjet solgte nikkeltil India for 30 000 rupier pr. tonn i 1969. Verdensmarkedprisen var 15 000 rupier.

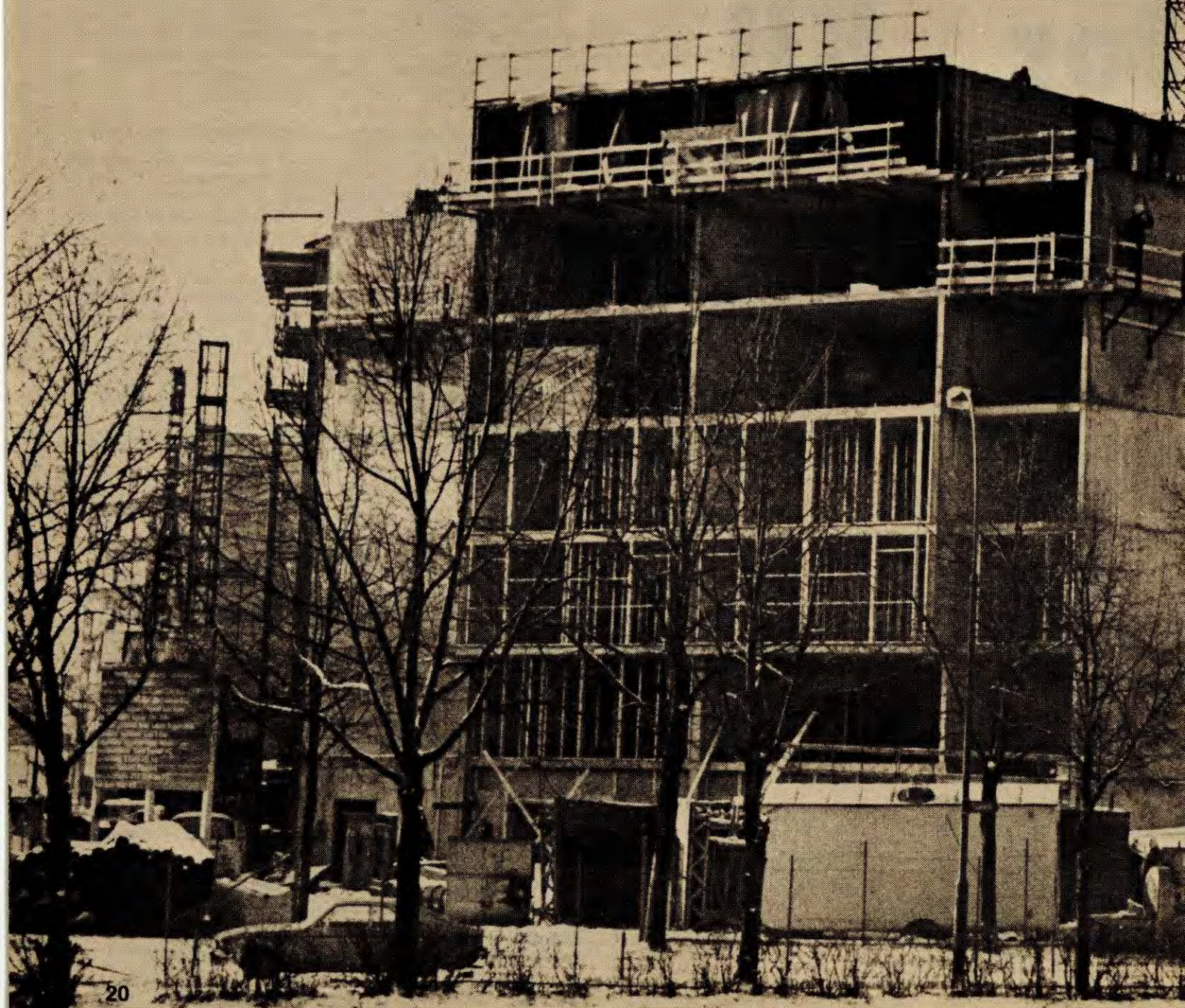
Dessuten blir India tvunget til å selge råvarer til latterlig lave priser til Sovjet. I 1968/69 betalte Sovjet bare 1 667 rupier pr. tonn jute, mens England f.eks. betalte over 3 200 rupier pr. tonn. Men griskheten stopper ikke med dette. Sovjet sikrer seg i tillegg strategisk kontroll over den indiske storindustrien, gjennom bl.a. tvungent kjøp av reservedeler.

Er dette et »feilgrep« eller imperialism?

Til slutt; En kunne nylig høre i radio, at Sovjets oljepriser til de øst-europeiske land var blitt øket med 130 %.

Et nytt »tragisk feilgrep«?

endelig hybler- men til hvilken pris ?

Etter harde kamper og utallige aksjoner fra yrkesskoleelevene i Oslo, er bygginga av hybelhuset nå i gang. Og det høres jo bra ut, men det er det ikke. For det første: Huset har en høyst usikker framtid, og finansieres så og si fra dag til dag, det mangler 28 millioner på at huset kan bygges ferdig. Yrkesskoleelevenes krav er statlig ansvar for hybelbygginga, men det vil ikke staten betale for. I stedet for å få staten til å betale, prøver stiftelsen å sende ut tegningsinnbydelser i kommuner slik at de kan «kjøpe seg til» en hybel for en elev fra sin kommune til en viss pris. Dessuten, og enda verre, det drøftes å la bedrifter kjøpe andeler! Da vil velferdstilbudet for yrkesskoleelevene og lærlingene bli en illusjon når bedriften skal få bestemme om du skal bo eller ikke.

PRISER PÅ 500 KR.?

Finansieringa er hovedproblemet, men alt kan heller ikke løses ved det. Foreløpige kalkyler viser at en enkelthybel kommer til å koste fra 500 kr. mnd. og oppover hvis ikke staten skyter til og subsidierer hyblene. Hvis dette blir prisen for å bo der, vil ingen yrkesskoleelever eller lærlinger ha råd til å flytte inn.

AP-PAMPENE STYRER

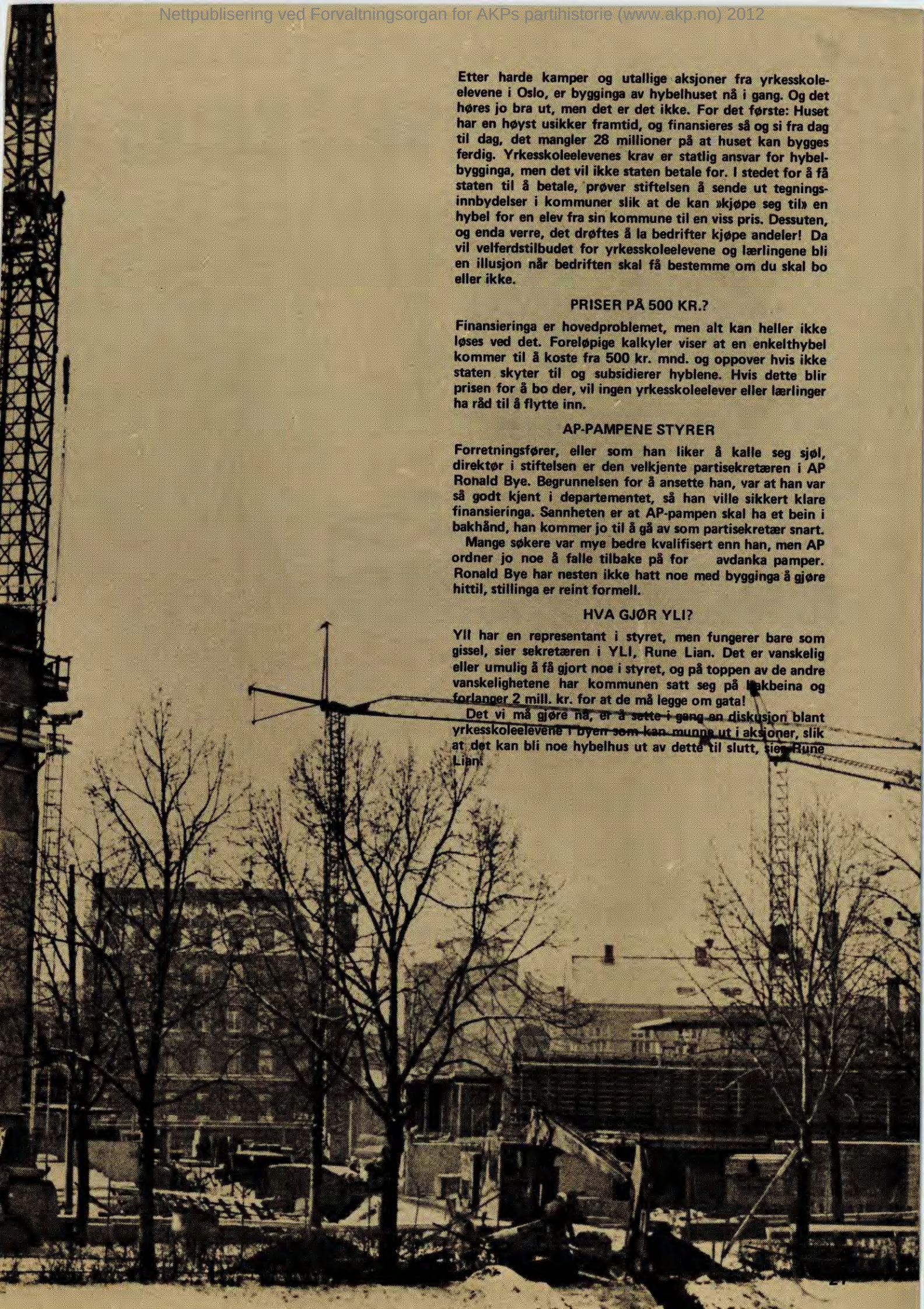
Forretningsfører, eller som han liker å kalle seg sjøl, direktør i stiftelsen er den velkjente partisekretæren i AP Ronald Bye. Begrunnelsen for å ansette han, var at han var så godt kjent i departementet, så han ville sikkert klare finansieringa. Sannheten er at AP-pampen skal ha et bein i bakhånd, han kommer jo til å gå av som partisekretær snart.

Mange søkere var mye bedre kvalifisert enn han, men AP ordner jo noe å falle tilbake på for avdanka pamper. Ronald Bye har nesten ikke hatt noe med bygginga å gjøre hittil, stillinga er reint formell.

HVA GJØR YLI?

Yli har en representant i styret, men fungerer bare som gissel, sier sekretæren i YLI, Rune Lian. Det er vanskelig eller umulig å få gjort noe i styret, og på toppen av de andre vanskelighetene har kommunen satt seg på Lakbeina og forlanger 2 mill. kr. for at de må legge om gata!

Det vi må gjøre nå, er å sette i gang en diskusjon blant yrkesskoleelevene i byen som kan munnne ut i aksjoner, slik at det kan bli noe hybelhus ut av dette til slutt, sier Rune Lian.

NRK-hetsen -

Bjørn Nilsen

angrep på ytringsfriheten

I den siste tida har diverse reaksjonære krefter gått til stormangrep på ytringsfriheten i Norge. Libertas starta kampanja mot ytringsfriheten for vel et år siden. Seinere har den vært fulgt opp i diverse aviser med VG i spissen. Det siste er den debatten som for ikke lang tid sida var i Stortinget med de påfølgende kjempeoppslag i VG. Sensur, sensur er slagordet.

Røde Garde har snakka med Bjørn Nilsen om det som har skjedd i det siste tida:

— Det er en ting som er viktig å holde klart i denne saken, det er at det ikke er et spørsmål om for eller mot min person eller noen få andre enkeltpersoner i NRK.

Det er en del radikale reportere i NRK. Disse folkene har laga program som tar opp

problemer som angår vanlige folk, og de har latt vanlige folk som vanligvis ikke kommer til orde komme fram med meningene sine.

Når disse reporterne blir angrepet, så er det gjennom dette et formidabelt angrep på ytringsfriheten til den store mengden vanlige folk. Det virker også til å skremme folk fra å lage programmer som det kan bli debatt om.

De angrepene som har kommet er de verste angrepene på ytringsfriheten som jeg har opplevd. Og det som er verdt å merke seg er at Arbeiderpartiet helt og fullt har kasta maska og står fram med de samme meningene som den svarteste reaksjon.

— *Hvordan ser du på NRK, er det bare et redskap for de som har makta?*

— NRK har hatt og har en relativ frihet. Det gir medarbeiderne visse muligheter til å legge fram synspunkter som finnes ute blant folk, og noen ganger slippe fram folk som har sett at det nytter å kjempe. Det kan gjelde boligaksjoner, kamp for fødehem, streiker eller andre saker folk kjemper for. Dette kan nesten virke som en slags voksenopplæring, folk ser at andre har klart å gjennomføre saker og hvorfor skal ikke andre klare det samme?

Det er denne relativ friestillingen til NRK som nå blir angrepet fra reaksjonen. Derfor er det viktig at vi kjemper for å forsvare NRK mot angrep.

Ellers så er det viktig at folk følger med det som sendes i radio og TV. Folk

reagerer på det de ser og kritiserer de programmer og ting i programmer som de mener er kritikkverdige slik at Libertas ikke blir stående alene med kritikk av NRK.

— *Når de reaksjonære angriper NRK så krever de at alt som sendes skal være nesten bokstavelig 100 % objektivt, er dette mulig?*

— Alle mennesker har en subjektiv bakgrunn. Denne blir danna av miljøet en kommer fra, utdannelsen, erfaringer og det politiske synet en har. Dette vil gjenspeile seg i de handlinger en gjør. Når det gjelder NRK så er det klart at en må holde seg innen de retningslinjer som er, og jeg vil understreke at jeg stiller krav om en mest mulig absolutt saklighet.

Norge har nettopp hatt besøk av en delegasjon av studenter fra de frigjorte områdene i Sør-Vietnam invitert hit av de nordiske studentorganisasjonene. Røde Garde fikk en samtale med lederen for delegasjonen, Tran van An dagen før de reiste videre fra Norge til Island. I samtalen tok vi opp den aktuelle situasjonen i Vietnam, spesielt i de Saigon-kontrollerte områdene, og vi diskuterte betydninga av diplomatisk anerkjennelse av den provisoriske revolusjonære regjeringa, PRR i Sør-Vietnam.

PRR trenger støtte nå !

Tran van An

Tran van An fortalte om den harde undertrykkinga, men også den voksende motstanden i Saigon-områdene. I disse områdene er det økonomisk krise, myndighetene måtte gå til devaluering 10 ganger i 1973 og like mange ganger i fjor. Inflasjonen er på 70 %. Thieu strammer inn på de begrensede rettighetene til ytringsfrihet som fantes, i februar ble 9 dagsaviser nedlagt og forbudt, pluss 5 opposisjonsaviser. Redaktørene ble stilt for retten og 19

korrespondenter ble arrestert. Det er en sterk voksende bevegelse i Saigon-områdene mot Thieu, og grupper som tidligere ikke har vært aktive i motstanden, den såkalte 3. krafta har blitt en aktiv politisk kraft mot Thieu. I disse områdene finnes det nå komiteer for gjennomføring av Paris-avtalen, bevegelse mot korrupsjon, bevegelse for nasjonal gjenforening, for pressefrihet, en juristbevegelse og folkefronten mot sult, i tillegg til en rekke andre

organisasjoner. Fokus for alle disse bevegelsene er »kast Thieu» og kravet om en ny regjering som står for gjenforening og fred. Dette er det ene hovedkravet. Det andre er at USA må stoppe all hjelp til Thieu og slutte med sin innblanding i Vietnam. USA sender fremdeles 2 millioner dollar pr. dag i »hjelp» til Thieu, og holder 25 000 »rådgivere» i landet som leder Thiues militære operasjoner mot de frigjorte områdene.

Denne bevegelsen er i sterk vekst nå, og aktiviserer bl.a. buddhister, katolikker og intellektuelle. PRR støtter denne bevegelsen for å få en ny regjering i Saigon-områdene. Thieu har sjøl sagt at »Paris-avtalen betyr ingen ting», og Thieu-regjeringa er umulig å forhandle med, bl.a. nekter den å delta i det nasjonale gjenforeningsråd som skulle opprettes som en del av Paris-avtalen, Thieu nekter å godkjenne både PRR og den 3. krafta i det hele

tatt, og vil legge under seg hele Vietnam.

— Røde Garde fortalte representantene for PRR om møtet i studentsamfunnet den 22/2 der Reiulf Steen fra AP forsøkte å framstille det som uvesentlig for PRR med diplomatisk anerkjennelse, for å prøve å bortforklare hvorfor AP ikke har gjennomført dette ennå.

Tran van An fortalte at PRR anser diplomatisk anerkjennelse som meget viktig. »Vi sloss både politisk, militært og diplomatisk», sa han og fortalte at de ber venner i utlandet om å arbeide for anerkjennelse av PRR. En anerkjennelse av PRR er anerkjennelse av frigjøringskampen og en fordømmelse av USA og Thieu som arbeider for å blokkere PRR fra internasjonalt arbeid. Tran van An fortalte at hittil har 43 land anerkjent PRR og at en norsk anerkjennelse ville være veldig bra, og en støtte til den kampen de fører.

Gjenreisninga pågår for fullt i de frigjorte områdene.

